

[Undervisnings- og forskningsministeren]

gæld er lidt lavere. Men det kan diskuteres, det er ikke det afgørende i dette forslag. Det afgørende er at få den plads til initiativ på dette område, som vi har på alle andre områder helt op til og med det 12. skoleår, og dermed give mulighed for en fortsat vækst med initiativ og grokraft i den offentlige sektor.

Det er regeringens opfattelse, at vi skal have en offentlig sektor, der på én gang holder sine økonomiske rammer, og som ikke vokser mere, end landet kan bære, og som gerne må blive lidt mindre i forhold til nationalproduktet i de kommende år. Men det er samtidig vores opfattelse, at vi udmærket inden for disse snævre rammer kan give plads for privat initiativ.

I øvrigt synes jeg førstebehandlingen her har været konstruktiv – til tider tilmed poetisk og fornuftig, hvad enten det nu er Piet Hein eller fru Ebba Stranges udviklingspsykologiske analyse, man her tænker på.

Det blev sagt, at dette forslag er en blandet landhandel. Ja, det er Folketinget også. Og vi laver mange ting, som det senere bliver nødvendigt at ændre. Det kan man se på de utallige lovforslag, som alle regeringer er kommet med gennem årene.

Nu kommer regeringen så med en stribe afbureaukratiseringsforslag. Jeg er ikke spor flov over, at det er en blandet landhandel, og at det kan se lidt tilfældigt ud. Jeg mener, at enhver minister burde komme med et sådant forslag hvert år. Man kunne så ved samme lejlighed, som det sker på side 10 i bemærkningerne til lovforslaget, afgive beretning om, hvordan det går med at få saneret regelsættet på ministeriets område.

Jeg vil gerne reklamere lidt for side 10 og takke hr. Anders Mølgaard for, at han også bemærkede det i sin tale, for vi agter, som det blev nævnt, at fortsætte ad den vej. Og det ville da være flot, hvis jeg også i næste folketings-samling kunne komme med endnu nogle bidrag til den blandede landhandel og afgive beretning om, hvordan det så er gået med at få halveret antallet af regler.

Jeg får også fra Socialdemokratiet somme tider skyld for, at vi har for megen central planlægning, for mange puljer, for mange regler og for mange ministerbemyndigelser. Det er ganske vist sådan, at hver eneste gang jeg siger helt konkret: Jamen skulle vi afskaffe dét? Skulle vi afskaffe dét? Skulle vi afskaffe dét? – Så var det ikke lige dét, man tænkte på.

Men nu kommer jeg så med lovforslaget her og spørger: Er det dét, vi skal afskaffe? Fordi det synes jeg godt, vi kunne. Jeg håber ikke, at vi rammer forkert hele vejen. Lad os nu sætte handling bag ordene. Vi er åbenbart enige om, at det er den vej, vi skal.

Man kan også sige det lidt mere polemisk, nemlig at vi ved hjælp af dette forslag kan få skilt fårene fra bukkene. Hvem er det, der vil have færre regler i Danmark? Og hvem er det, der vil have flere regler i Danmark? Men det var kun, hvis man skulle sige det polemisk. Det ligger mig jo fjernt at sige det på den måde.

Jeg forstår, at flere partier har problemer med at afskaffe vederlagsfriheden. Jeg har nævnt, at når det gælder de frie erhvervsskoler, kan der være gode begrundelser for, at man til gengæld for friheden betaler lidt. Men jeg har også nævnt, at de procentangivelser, der er angivet, ikke er afgørende.

Men når Fremskridtspartiet siger, at den slags betaling er en slags skat, og det er Fremskridtspartiet imod, så er jeg nødt til at spørge Fremskridtspartiet, hvorfor i alverden vi så skal betale skat, når vi går i Det Kgl. Teater. Herregud! Det, vi betaler for billetterne, er jo kun en tiendedel af det, det koster. Hvorfor foreslår Fremskridtspartiet ikke at afskaffe denne urimelige skat for folk, der går i Det Kgl. Teater?

Det tænkte jeg på, da vi sidst havde en lignende sag til behandling, hvor vi også hørte, at Fremskridtspartiet gik imod, at regeringen ville skabe ansvarlighed blandt unge mennesker ved, at de skulle betale lidt, når de reserverer en uddannelsesplads, på den måde at de så taber noget, hvis de ikke bruger pladsen. Da fik jeg den samme besked. Og da var det, jeg sad i min stol og tænkte: Hvorfor vil Fremskridtspartiet ikke også afskaffe den skat, man betaler, når man går i Det Kgl. Teater? Jeg synes simpelt hen, der er noget i vejen med Fremskridtspartiets filosofi på dette punkt. Jeg forstår godt modviljen mod, at brugerbetaling bare bliver en ny måde at kradse flere penge ind til de offentlige kasser på; men det kan ikke være Fremskridtspartiets mening, at man ikke på denne måde, som det her foreslås, kan skabe liv og grokraft i den offentlige sektor. De samlede udgifter stiger ikke ved det. Der er ingen ulemper for borgerne, for de kan lade være med at vælge disse løsninger, hvis de ikke vil.